

μένα για να δικαιολογήσει τις πρόστυχες βρισιές, που σημειώσαμε παραπάνου.

Αυτά φτάνουν για να καταλάβει κανείς καλά το υποκείμενο του κ. Νομ. Συμβούλου. Όσο για τις φαμφαρνάδες του πώς ένα έργο σαν το ΕΚΑ προκαλεί έλεγχο (έγώ δεν επέκρινα το έργο του ΕΚΑ, γιατί τέτοιο δεν υπάρχει· εκεί εγώ βλέπω μόνο σ.νονθύλευμα σωματείων ή καλλίτερα στελεχών από σωματεία χωρίς καμμιά μόρφωση, χωρίς καμμιά διδασκαλία· θέλησα μόνο να δείξω στους εργάτες, σύμφωνα με την επιθυμία τους, τί πράμα είναι ο Νομ. Σύμβουλος τους—ώστε απ' αυτή την άποψη το άρθρο μου είχε προσωπικό χαρακτήρα και δεν είχε σκοπό βέβαια να έξυμνήσει την—άναμφισβήτητη άλλως τε—ώραιότητα του Κυρίου, που φιλοδόξησε να φιγουράρει σε κάποιο γαλ. φύλλο και για ύπουργός της Έργασίας—για την τελευταία πληροφορία, που μου την έδωσε ο φίλος Δ. Χατζόπουλος δεν αναλαβαίνω ευθύνη—, πώς τέσσερες απ' τους εργατικούς νόμους βγήκαν απ' το γραφείο του (σ' αυτό δε λέω τίποτε γιατί γράφηκε για τὰ μάτια των εργατών· δεν πιστεύω να θέλει να το υποστηρίξει και απέναντι του άλλου κόσμου, τουλάχιστο το πώς βγήκαν από καί) και πώς ξυλεύομαστε «οί ξυλοσχίσται του έργατ. ζητήματος» (ευγένεια, βλέπετε!) απ' το υπόμνημά του στη Διπλή Βουλή (τυπωμένο σε αρκετά λεπτό χαρτί). Οι φαμφαρνάδες αυτές γράφθηκαν μιά για να κάμουν μπούγιου στους δυστυχισμένους εκείνους εργάτες που έχουν κλειστά τὰ μάτια, κ' έπειτα για να μᾶς δείξουν πώς, αν και συναιστώνεται την κωμικότητά του, μπορεί τέλος πάντων κι αυτός να φορέσει τὸν—κουρελιασμένο έννοείται—έπιστημονικό μαντύα για ν' ανταποκριθεί στην τιμή που του κάναμε να περιλάβουμε στο άρθρο μας και «μερικά σημεία πραγματικά και έπιστημονικά, που αξίζουν τὸν κόπο να συζητηθῶν δημοσίως». Και γι' αυτό—ἀφοῦ μᾶς δείχνει, πώς έχει κάπως τὸ «γνώθι σαυτόν» και νοιώθει τὴν τιμή που του γίνεται όταν έπιστήμονες καταπιάνονται με τὸ ἄτομό του—του τις συγχωρούμε.

Α. ΤΡΑΝΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Κ. Μολ. Βερολίνο. Λάβαμε τὴ συντρομή κ' ευχαριστοῦμε. — κ. Π. Παβλ. Σαλονίκη. Ὁ φίλος δὲ μᾶς ἔστειλε ἀκόμα τίποτα. Ἡ συντρομή προπλερώνεται. — κ. Α. Κns. Αγοσα. Τὰ βιβλία πὸν ζήτησ δὲ βρίσκονται. Κοιτάξαμε σὲ δλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ. Δυὸ τρεῖς·έφημερίδες τῆς Ἀθήνας μας τρώγονται ἀναμεταξύ τους σὰ σκυλιὰ λυσιάρικα γιὰ ἓνα λόγο σπουδαιότατο. Ἡ καθεμὴ ἀπὸ δαῦτες φιλοδοξεῖ καὶ λαχταράει νᾶναι τὸ μόνον ἐπίσημο ὄργανο τοῦ κ. Βενιζέλου.

— Ἐσὺ δὲν τᾶξίζεις νᾶσαι Βενιζελική! φωνάζει ἡ μιά.

— Ὅχι! Βενιζελική μόνον ἐγὼ τᾶξίζω νᾶμαι! λέει ἡ ἄλλη.

— Μωρέ, κ' οἱ δυὸ σας γιὰ τὰ σκουπίδια εἰσαστε! βροντοφωνεῖ ἡ τρίτη. Τὸ μόνον κ' ἐπίσημο ἀνορθωτικὸ καὶ Βενιζελικὸ ὄργανο ἐγὼ πρέπει νᾶμαι!

Οἱ μνηστήρες τῆς Πηνελόπης, σὰ νὰ λέμε. Καὶ φαντάζεστε πόσο θὰ κρυφοκαμαρώνει καὶ πόσο θὰ χαμογελάει πονηρὰ ὁ κ. Βενιζέλος, βλέποντας τοὺς φίλους του νὰ τρώγονται ἔτσι γιὰ τὰ πριετᾶτα τῆς φιλίας του.

Ἐχει ὅμως καὶ μίαν ἄλλη σπουδαιότερη σημασία αὐτὴ ἡ φαγομάρα. Ἀποδείχνει θεοφάνερα πὸς ἡ Κυβέρνηση στέκεται ἀτράνταχτη στὴ θέση τῆς, εἶναι παντοδύναμη. Γιὰ μίαν ἐτοιμόρροπη Κυβέρνηση δὲ θὰ τρωγόντουσαν ἔτσι τρεῖς ἑφημερίδες ποιά νὰ ξετοπίσει τις ἄλλες ἀπὸ σιμὰ τῆς καὶ νὰ πάρει αὐτὴ τὸ μονοπώλιο τῆς Κυβερνητικῆς φιλίας. Συλλογιστεῖτε καὶ τᾶλλο, πὸς ἡ «Ἐστία» ἀκόμα δὲ χτύπησε τὴν Κυβέρνηση. Ἄρα «οὐρανὸν αἰθριον καὶ θάλασσαν ἡρεμοῦσαν» σημειώνει τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο γιὰ τὴν Κυβέρνηση τοῦ κ. Βενιζέλου.

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ. Ὡστόσο σ' αὐτὸ τᾶλληλοφάγωμα χρωστάμε ἓνα ἄρθρο δυνατὸ καὶ γιομάτο πικρὲς ἀλήθειες πὸς δημοσίεψε ἡ «Νέα Ἡμέρα» τῆς περασμένης Κεριακῆς (29 Ἰουλίου, σελίδα 1η). Ἀπὸ τὸ ἄρθρο αὐτό, πὸς εἶναι ὁ καθρέφτης ὁ ἀληθινὸς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου, ξεσηκώνομε λίγες ἀράδες, τις ἀκόλουθες:

«Εἶνε ἀληθῶς ἄταφον πτώμα εἰς τὴν συνείδησιν ἔλων τῶν ἐντίμων κοινωνικῶν ἀτόμων, ἔλων τῶν ἠθικῶν καὶ φωτισμένων ἀνθρώπων, ὁ βάνουσος καὶ ἀπυνεῖδητος αὐτὸς Τύπος, ὁ καλλιεργῶν συστηματικῶς τὴν ἀισχρότητα, τὴν ἀνηθικότητα, τὴν ἀναρχίαν καὶ τὸ ἔγκλημα εἰς τὰ σπλάχνα τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας διὰ τῆς καθημερινῆς ἀναγνωσματοποιήσεως καὶ ἀποθεώσεως τῶν πλέον βδελυρῶν

καθάρμάτων, ληστών, κακούργων, δολοφόνων και λωποδυτών, απόδειξις δὲ ὅτι, ἀφ' ὅτου ὁ Τύπος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπήρε αὐτὸν τὸν κατήφορον ἢ ἐγκληματικότης ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Εἶνε τέλειον ψοφίμι πλέον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τυφλῶν ἀκόμη ὁ τύπος αὐτός, ὁ ὕδριστής τῆς θρησκείας τοῦ Ἑθνους, τὴν ὁποίαν κατεσπίλωσε καὶ κυριολεκτικῶς ἠτίμασεν, ἀφοῦ κατέβασεν ἀπὸ τὰς σκηναὶς τῶν δικαίων ἀγίους καὶ ἀγίας διὰ νὰ παρελάσουν μὲ τὰ νυκτικὰ των εἰς αἰσχρὰ συμπλέγματα σατύρων καὶ μαινάδων, ἀπὸ τὰς καθημερινὰς στήλας γαργαλιστικῶν καὶ χυδαίων μυθιστορημάτων! Εἶνε ἀποσυντεθειμένον πτώμα πλέον πρὸ τῆς κοινῆς γνώμης, ἢ ὁποία ἔχει ἀφυπνισθῆ πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ κίτρινος αὐτὸς Τύπος, ὁ μεγαλείτερος κι' ἐπικινδυνωδέστερος ἐχθρὸς τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ πλέον ἰταμὸς καὶ φανερός περιφρονητῆς τῆς θρησκείας, ἀφοῦ τὴν γκρεμίζει ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ τῆς θρόνον, ὅστις εἶνε ἡ ψυχὴ καὶ ἡ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῆ ὡς δίσκον ἐπαιτείας καὶ πενταρολογίας, διὰ νὰ τὴν ποδοκυλίση χωρὶς ἐντροπὴν εἰς τὴν λάσπην τῶν δρόμων. Εἶνε βεβαίως ψοφίμι ἀταφον αὐτὸς ὁ τύπος, ὁ κάπηλος τῶν ἱερωτέρων τοῦ Ἑθνους παλμῶν, ὁ ὕδριστής τῆς ἱστορίας τῆς χώρας, τοὺς ἥρωας τῆς ὁποίας μετέβαλεν εἰς κωμικοὺς ἀρλεκίνους καὶ ἀθλίους σαλτιμπάγκους, χορεύοντας πρὸς ἀργυρολογίαν εἰς ἀναγνώσματα γραμμένα μὲ τὴν ἀηδεστέραν διάθεσιν τοῦ κοινοῦ. Εἶνε προδότης καὶ διαπομπευτῆς τῆς πατρίδος ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ Τύπος, ὁ πασαλείβων μὲ μουντζούραν καὶ ὄχραν τὸ σεπτὸν πρόσωπον τοῦ Πατριάρχου διὰ μίαν πεντάραν, εἶνε ὁ μεγαλείτερος ὑπονομευτῆς τοῦ ἔθνικοῦ ιδεώδους καὶ τῆς φυλετικῆς ἐνότητος καὶ ἀκμῆς τοιοῦτος Τύπος, ὁ ὁποῖος ἀντὶ τῆς βαθείας συναισθήσεως τοῦ καθήκοντος, ἀντὶ τῆς περισκεμμένης ἀγάπης πρὸς τὰ ἔργα, μὲ τὰ καθημερινὰ του δημοκοπικὰ ταμπουρλίσματα καὶ τὰ ρητορικὰ πυροτεχνήματα καλλιεργεῖ ἀποκλειστικῶς καὶ σατανικῶς τὴν ἀγάπην πρὸς τὰς ἀπατηλὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι ἀκριβῶς μᾶς ἐχαντάκωσαν!»

ΚΙ Ο ΛΕΥΚΟΣ. Αὐτὸς εἶναι ὁ κίτρινος τύπος, καὶ τὸν ξέρουμε, καὶ τὸ φωνάζουμε δέκα χρόνια τώρα ἀδιάκοπα, καὶ χαιρόμαστε πού ἐρχεται σήμερα ἢ «Νέα Ἡμέρα» νὰν τὰ πει κι αὐτὴ ἔτσι ὡμά, ἄγρια, χτυπητά.

Ἄντικρὺ σ' ἕναν τέτιο τύπο κίτρινο κι ὀμπυασμένο πού δλα τὰ καπηλεύεται κι δλα τὰ πορνεύει,

ἀνάγκη νὰ σταθεῖ ἕνας ἄλλος τύπος λευκός, τίμιος, εὐγενικός, καλοσυνείδητος πού νὰ βαδίσει πάνου στὸν ἴσιο δρόμο τῆς ἀλήθειας, τῆς ἠθικῆς, τῆς ἀξιοπρέπειας, — ἕνας τύπος πού νὰ σέβεται τὸν ἑαυτό του, νὰ σέβεται τοὺς ἀναγνώστες του, ἀκόμα νὰ σέβεται καὶ τὸ Ἑθνος καὶ νὰν τοῦ ἐξυπερετεῖ τὰ συμφέροντά του.

Ἐναν τέτιο τύπο λευκὸ σὰ νὰ μᾶς τὸν τάξει ἢ «Νέα Ἡμέρα» καὶ τὸν περιμένουμε. Περιμένουμε νὰν τονὲ δοῦμε, γιὰτὶ ἀπὸ ταξίματα πρήστηκε πιὰ ἢ κοιλιὰ μας κι ἀρχινάμε νὰν τὰ φοβοῦμαστε. Τί τὰ θέλετε! Τοὺς χαρακτήρες ἐδῶ στὸν τόπο μας δὲν τοὺς χαλνάει μόνο ἢ πολιτικῆ· τοὺς χαλνάει καὶ ἢ «πρῶτη κυκλοφορία» καὶ πρέπει νὰναι κανεὶς ἀτσαλένιος γιὰ νὰντισταθεῖ σ' αὐτὲς τὶς γόησες.

Ο ΝΟΜΑΡΧΗΣ ΜΑΣ. Δὲ μᾶς ἀρέσει κι ὁ Δάσιος κι ἀρχινήσαμε νὰν τοῦ ρηχνόμαστε κι αὐτονοῦ. Φαντασιοκόπος, λέει, φαφλατᾶς, ρεκλαματζῆς, ἀναστατώνει τὸν κόσμο, γεννάει ζητήματα, τρέχει, δουλεύει, σκοτώνεται, μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀκούγεται. Μπράβο μας! Νά, μυαλό, νά, κρίση μὲ φορά! Δὲ μᾶς ἀρέσει κι ὁ Δάσιος! Σὰ νὰ ξανάειδε ποτὲ ἄλλοτε ὁ πρῶτος Νομὸς τοῦ Κράτους μας τέτιο νομάρχη!

Ὁ κ. Δάσιος ἔχει ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα πού μᾶς χτυπάει στὰ νεῦρα. Θέλει νὰ δουλέψει, θέλει νὰφίσει σημάδια τῆς δράσης του. Ὅξω λοιπὸν κι αὐτός. Δὲ μᾶς κἀνει.

ΙΕΡΑ ΧΡΗΜΑΤΑ. Καὶ εἶπε ὁ Νομάρχης στὸ Μητροπολίτη·

— Ἡ τάδε ἐκκλησιὰ ἔχει τόσες χιλιάδες περιουσία. Τί νὰν τὶς κἀνουμε;

— Νὰν τῆς ἀγοράσουμε ἀκίνητα....

— Ὅχι, ἐγὼ λέω νὰ πουλήσουμε κι δσα ἀκίνητα ἔχει, νὰ βάλουμε τοὺς παράδες στὴν Τράπεζα καὶ μὲ τοὺς τόκους νὰ συντρέχουμε τοὺς φτωχοὺς τῆς ἐνορίας, νὰ φροντίσουμε γιὰ τὰ φτωχόπαιδα καὶ νὰν τὰ βοηθήσουμε καὶ στὸ σκολεῖο καὶ στὸ σπίτι, ἀκόμα καὶ οἰκονομικὸ συστίο νὰν τοὺς ἔχουμε....

Εἶπε κι ἄλλα ὁ κ. νομάρχης καὶ κατὰστρωσε τὸ σκέδιό του, ἕνα σκέδιο ἀληθινὰ φιλόθροπο, στηριγμένο πάνου σὲ μιὰ μοντέρνα ἀντίληψη τῆς θρησκείας, μιανῆς θρησκείας πού νὰ παρουσιάζει στὰ μάτια τοῦ κοσμάκη τὴ θεῖα πρόνοια μ' ἔργα χεροπιαστὰ κι ὄχι μὲ κούφια λόγια καὶ μ' ἀχώνευτες θεωρίες.

Κι ὁ Μητροπολίτης σάν τόν ἄκουσε τοῦ εἶπε :
— Αὐτὰ εἶναι ἱερὰ χρήματα καὶ δὲν ἔχουμε
δικαίωμα νὰν τὰ γγίζουμε.
Σκόλια δὲ χρειάζονται.

ΟΙ ΝΕΟΙ. Συμπληρωθήκανε καὶ οἱ ἀδειανὲς ἑ-
δρες τοῦ Πανεπιστήμιου μὲ μερικὸς ἀπὸ τοὺς πα-
λιὸς καθηγητὲς καὶ μὲ μερικὸς νέους ἐπιστήμονες.
Ὅπως δὲν μπορούμε νὰ κατακρίνουμε τὴν Κυβέρ-
νηση γιὰ ἔλους τοὺς παλιὸς πού ξανάφερε στὴ θέ-
ση τους, γιὰτι δυὸ τρεῖς ἀπ' αὐτούς, ὁ κ. Μαλαν-
τρῖνος λ. χ., κατὰ τὴν κοινὴ ἔμολογία, ἄδικα παυτή-
κανε, ἔτσι δὲν μπορούμε καὶ νὰν τὴ συχαροῦμε γιὰ
ἔλους τοὺς καινούριους ἐπιστημονικοὺς ἀστέρες πού
ἀνακάλυψε καὶ τοὺς κόλλησε, νὰ σελαγίζουμε, στὸ
Πανεπιστημιακὸ στερέωμα. Ὁ κ. Γ. Ματθαίουπουλος
λ. χ. — καὶ νὰν τονὲ χαίρεται. Ἀθρόπινες ὁμως
ἀδυναμίες, θὰ πεῖτε, ἀκόμα καὶ κομμικτικὲς καὶ μιὰ
Κυβέρνηση ἔσο καὶ νᾶναι Ἀνορθωτικὴ, δὲν μπορεῖ,
θᾶνα: καὶ λίγο Κομματικὴ, γιὰ νὰ βρασταχτεῖ στὰ
πόδια της.

Ὅλη ὁμως τὴν ἀποτυχία της μὲ τὸν κ. Ματ-
θαιόπουλο καὶ μὲ ἓνα δυὸ ἄλλους ὁμοίους του, τὴν
ἐξαγνίζει μὲ τὸ διορισμὸ τοῦ κ. Θρ. Πετμεζᾶ. Νά,
ἓνας ἐπιστήμονας ἐπιτέλους, κ' ἓνας ἀληθινὰ νέος
ἐπιστήμονας πού τιμᾶει τὴν Κυβέρνηση σήμερα μὲ
τὸ διορισμὸ του, πού θὰ τιμῆσει: αὐριὸ καὶ τὴν ἔδρα
του μὲ τὴ διδασκαλία του.

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Φίλε κ. Ταγκόπουλε,

Σᾶς γράφω τοῦτες τὶς γραμμὲς γιὰ νὰ δηλώσω
πὼς ἡ ἐργασία μου στὴν «Μινωϊκὴ Δημοσ. Οἰκο-
νομία» ἔχει μόνον Πανεπιστημιακὸ χαραχτήρα καὶ
ἀξίωση — μολονότι ὁ νόμος κάθε ἄλλο παρὰ πρω-
τότυπο θέμα ζητᾶ — καὶ δὲν ἀξίζει τόση πολλὴ κου-
βέντα.

Ὡς πρὸς τὴ θεωρία πού ξεδιπλώνει ὁ κ. Α. Τρα-
νὸς ἀπὸ ἀφορμὴ τὴ διατριβὴ μου, εἶμαι πολὺ σύμ-
φωνος, μὲ τὴν ἐπιφύλαξη πὼς καὶ αὐτὴ δὲν ἀξίζει
παρὰ γιὰ ὕσους θέλουνε νᾶναι ἡγέτες λαῶν. Ὅσοι
ἀπὸ ἀνημποριᾶν ἢ ἀνορεξιά δὲν ἔλάβανε μέρος στὸν
καινούριο στρατὸ τῆς σωτηρίας τῆς φυλῆς, στὸν ἑ-
ποῖον ἀξιωματικεὺς ὁ κριτικὸς μου, δὲν εἶναι ἄ-
σκημο νὰ βοηθοῦνε σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο ἔργο κάπως

ἐμμεσώτερα, προσπαθώντας δηλ. νὰ κρατοῦνε σ'
Ἑλληνικὰ χέρια ὅποιαν ἐπιστημονικὴ ἐκδήλωση ται-
ριαίξει στὸ γούστο τους, ὅταν μάλιστα αὐτὴ ἔχει τὴν
πηγὴ της στὴν ἰδιαίτερὴ τους πατρίδα.

Τὸ ζήτημα τοῦ γιὰτι ἐκαταπιάστηκα σὲ ἱστορι-
κὴν ἐργασία πού δὲν ἔχει ἀρκετὰ θετικὰ στοιχεῖα, ὅ-
πως καὶ τὸ γιὰτι ἐμπήκανε τόσο πολλὲς πλουτολογι-
κὲς πληροφορίες στὴ δημοσιονομικὴ μου μελέτη,
πιστεύω πὼς ἀρκετὰ ξεκαθαρίζω στὸ πρόλογό της.

Γιὰ τὸ γλέντι τοῦ προῖστορικοῦ σοσιαλισμοῦ δὲν
ἀξίζει νὰ μιλήσω γιὰτι καὶ ὁ κ. Α. Τρανὸς δὲ θὰ τὸ
ἐξυμνοῦσεν ἂν εἶχε πάει ἐκεῖ πού τὸν ἐπαράπεμψα.
Τὸν ξαναπαραπέμπω στὸν Angelo Mosso (Escur-
sioni nel Mediterraneo κτλ. Μίτης 1910. Σελ. 132)
καὶ στὸν Ἀριστοτέλη (Πολιτικά. Β. Π 10). Νομίζω
ὁμως πὼς κάποια ἀντινομία βρήσεται μεταξὺ τῆς
κατηγορίας πού μου κάνει πὼς ἐπολυμίλησα πλου-
τολογικά, καὶ τῆς παρατήρησής του πὼς ἡ παρά-
γραφο τοῦ σοσιαλισμοῦ εἶτανε πολὺ περιορισμένη.

Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἂν αὐτὸ μου τὸ γράμμα δη-
μοσιευτεῖ.

Δικός σας

Ἡράκλειο, 16 Ἰουλ. 912 ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΑΓΡΙΔΑΚΗΣ

© ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ κ. Ἀλεξ. Μυλωνᾶς διορίστηκε Γεν. γραμματέας στὸ
Ἰπουργεῖο τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας. Εἶναι ἀπὸ τοὺς πῖο πε-
τυχημένους διορισμοὺς καὶ αὐτός, καὶ ἀξίζει νὰ συχαροῦμε τὸν
κ. Μιχαλακόπουλο. Ὁ διορισμὸς τοῦ κ. Μυλωνᾶ γράφεται στὸ
ἐνεργητικὸ τῆς Ἀνορθωτικῆς Κυβέρνησης.

— Ὁ κ. Στέφανος Γρανίτσας μᾶς γράφει ἀπὸ τὴ Γρανί-
τσα τῆς Ἐδρυτανίας πού ξεκαλοκαιρεῖται πὼς θ' ἀπαντήσῃ
ἀργότερα στὰ τελευταῖα ἄρθρα τοῦ κ. Χρηστουλάκη.

— Ἀπὸ τᾶλλο φύλλο θάρخينήσουμε τὸ μεγάλο δῆγμα τοῦ
κ. Κ. Θεοτόκη «Ἡ τιμὴ καὶ τὸ χρῆμα». Στὸ ἴδιο φύλλο θὰ
τυπώσουμε καὶ τὸν «Ἐσπερινὸ» πού μᾶς ἔστειλε τοῦτες τὶς
μέρες ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁ κ. Μαλακάσης.

— Γιὰ τὸ «Λευκὸ στυρὸ» τοῦ Ματσούκα μᾶς στάλθηκε
ἓνα περίεργο καὶ ὁμορφὸ ἄρθρο — ποίημα πού τὰφήσαμε γιὰ
τᾶλλο φύλλο, γιὰτι στὸ σημερινὸ δὲ μᾶς περισσεύει τόπος.

— Βγήκε ἓνα διασκεδαστικὸ φυλλαδάκι, δόξα καὶ τιμὴ
τοῦ ἐφετοποιητῆ κ. Τιμ. Ἀμπελά, μὲ τὸν τίτλο «Ἀπὸ τὴν
ἐπίσημη δικογραφία τῶν Ἀθεϊκῶν» καὶ ἔχει μέσα τὴν παλη-
καρία καὶ χιουμοριστικώτατη ἀπολογία τοῦ Δημοστένη Μπι-
τσάνη, πού κατηγορεῖται καὶ αὐτός γι' ἄθεος καὶ μαλλιαρός.

— Καὶ μιὰ εἰδηση σχετικὴ μὲ τὰ παραπάνου. Μαθαίνουμε
πὼς ὁ κ. Δελμούζος, Μπιτσάνης καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσοι κατηγο-
ροῦνται γι' ἄθεοι, λογαριάζουνε νὰ μᾶς καταγγελοῦν καὶ μᾶς,
τὸ Νουμᾶ δηλ. τὸν Παλαμᾶ καὶ ἄλλους δημοτικιστάδες γι' ἄ-
θεους, γιὰ νὰν τοὺς κρατήσουμε συντροφιὰ στὴ φυλακὴ με-
θαύριο. Ἄς γίνῃ καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ ξαναβροῦνε δουλειὰ ὁ Δεσπό-
της τοῦ Βόλου καὶ ὁ ἐφετοποιητῆς τῆς Δάρισσας.